

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Spiritualis Desponsatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

nisterio trahant, ipsemet Princeps illos vrget, dicens: *cu o proferte sola, & induite illum: ne forte frigeat; & nec ad momentũ quidem nudus maneat, quẽ ego in filium accipio.* Huiusmodi enim animæ vestes, non exuuntur quotidie, & induuntur quemadmodum corporis: sed semper indutæ esse debent, sub pœna amittendi filiorum dignitatem: quamvis meritò quotidie essent renouandæ ac perficiendæ donec gloriæ vestis accedat.

Hæc vltima est filiorum Dei excellentia, quos Pater sub sua paterna prouidentia accipit, vt alat, gubernet, & in statu collocet: donec ad æternam felicitatem perueniant. Nam, vt ait Apostolus: *k si sumus filii, etiam hæredes erimus: & non cuiuscunque hæredes sed hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi:* qui frater noster est natu maior, & Patris cœlestis primogenitus: qui nos hæreditatis sue participes facit, communicans nobis immensam gloriæ suæ bona.

OMNIBVS his excellentijs finem imponit extrema eius vilitas, cui illa tribuuntur: dantur enim homini prodigo, qui *l deuorauit substantiam suam cum meretricibus;* factusque est damonis mancipiũ, porcorum custos; imò ipsis porcis despectior: quia cum cuperet *implere ventrem suum de siliquis, quas porci manducabant, nemo tamen illi dabat.* O altitudo Charitatis Dei, quã te clarè manifestas, dum viles aded abiectosque homines recipis in filios! ô Pater misericordiarum! quas tibi reddemus gratias propter plurimas, quæ in hac sola continentur: qua filios iræ: filios facis gratiæ tuæ! & filios Damonis, filios Dei! visque Pater esse eorum, qui Patrem habebant Sathanam; & pretiosis aded vestibus eos exornas, qui vix laceris induebantur; & faginatũ huiusmodi vitulis eis indulges, qui porcorum escas comedere cupiebant: ac denique ad cœlestem hæreditatem eos admittis, qui iam erãt ad inferna condemnati. Agnosce ô Christiane, tuæ vocationis sublimitatem: quate (vt ait Apostolus) *m vocauit DEVS in societatem filii eius IESVS Christus D. N.* ita vt societatem cum ipso habeas in nomine filij, vt possis Deum ipsum vocare Patrem; & in participatione diuitiarum gratiæ; & hæreditatis gloriæ. Quod si culpa tua insigni hac dignitate cares, da quicquid habes viliam obtineas: & si iam habes, etiam da omnia, vt eam conserues: nec te amplius ad serui spiritũ & conditionẽ abijcias, qui, vt sis filius, es vocatus.

§. 11. *Spiritalis* DESPONSATIO.

SED vterius adhuc pergit Vocationis & Iustificationis peccatorum sublimitas & præstantia: ad aliam enim eos extollit dignitatem aded excellam; vt lingua vel in ea proferenda, & cor in cogitanda contrahatur. Quis enim assequi id posset, quòd anima eousque ascendat, vt ipsiusmet Dei Sponsa efficiatur, easque diuitias & ornamenta obtineat, quæ tanti Regis Sponsam decent? ipse tamen ait: *a Sponsa bo te mihi in sempiternum: &*

6.

k Rom 8.

17.

Luce. 15. 30.

Abyssus
misericordia
Dei.

n 1. Cor. 1.

9.

a Osa. 2. 19.
Tres excellen-
tia despon-
sationis

1.
Perpetuitatis.

2.
Sanctitatis

3.
Fidelitatis.

b Eze. 16.
8.

c Eccles. 3. 1.
8.

sponsabo te mihi in iustitia, & in iudicio, & in misericordia, & in miserationibus & sponsabo te mihi in fide: & scies quia ego Dominus. Ter ait, sponsabo te mihi: ut significet tres diuinae huius desponsationis excellentias. *Primam*, PERPETUITATIS, quod ad DEVM attinet: qui nunquam repellit animam, quam semel in Sponsam accepit: nisi ipsa ab hac desponsatione deficiat: *Secunda* est excellentia SANCTITATIS: non enim carnis sed spiritus desponsatio est: quae iustitiae innititur, & ipsam sponsam iustificans, sanctam reddit ac puram: & in iudicio sententiam pro ea dicit contra hostes, a quibus tyrannice captiua tenebatur: *Et in misericordia & miserationibus* eandem replet omni genere bonorum, quae a sola misericordia & charitate, eam in sponsam accipientis, proueniunt. *Tertia* excellentia est FIDELITATIS: quia desponsatio ipsa innititur viuae fidei magnalium, & misericordiarum eius sponsi; certaeque spei, quod ille sit quicquid promisit implenturus. Ex quo talis oritur familiaritas & consuetudo, inter vtrumque talia amoris dona: ut ipsa experientia intelligat, videat, ac sentiat: me esse Dominum, qui ardentem ad eum meas diligam Sponsas: & sic velim ac possim eas exornare, atque ditare.

QVOD si ipsum ad eum suauem ac beneuolum modum cognoscere velis, quo diuina vocatio hanc perficiat desponsationem: audi, quid idem Dominus ciuitati Ierusalem in huius desponsationis figura dixerit, postquam plurimas, quas ex se ipsa habebat, miseras, & sanguinem peccatorum, in quibus cum periculo pereundi iacebat, retulisset: Nam non satis sibi esse existimans Sponsus, eam ex tanto periculo educere, dixit ei: *b transiui per te, & vidi te: & ecce tempus tuum, tempus amantium, & expandi amictum meum super te, & operui ignominiam tuam: & iuravi tibi; & ingressus sum pactum tecum, & facta es mihi.* Perpende, mi frater, dulcium illorum verborum arcana, ecce tempus tuum, tempus amantium, quasi diceret: vidi peruenisse iam tempus tuum, quod est tempus iucunditatis se mutuo amantium. O tempus felicissimum, in quo DEVS aspicit te, ut vocet: & accedit ad te, ut iustificet! tempus propterea vere tuum, decretum, & a misericordia diuina statutum in remedium tuarum miserationum; in leuamen tuorum laborum: & in quo infinitis bonis sis replenda. *Omnia* (inquit Ecclesiastes) *tempus habent. tempus belli, & tempus pacis; tempus dilectionis, & tempus odii; tempus amplexandi, & tempus longe fieri ab amplexibus.* Totum illud tempus, quo anima tua lethali aliquo peccato infecta iacet, est tempus belli: pugnat enim cum ipso Deo, & tua conscientia: Idemque est tempus odii: quia eius creator illam odit, & omnes operarios iniquitatis. Est denique tempus longe fieri ab amplexibus: quia indigna est studio & fauore sponsi, quo iusti fruantur: quando autem audit anima vocacionem diuinam; & gratiam Iusti-

ficatio-

ficationis acceptat; tempora mutantur, & incipit tempus *pactis*, tempus *dilectionis*, & *amplexuum*: inquit enim DEVS pacem cum illa; amat *tanquam filiam*, & *tanquam Sponsam* dulciter ac iucundè amplectitur. Hoc *tempus est amantium*: Vterque enim amans, DEVS & Anima, mutui amoris sibi signa præbent: Illa enim à Deo præuenta, illum incipit ex toto corde diligere; dolens de sua vita malè transacta; DEVS verò nouo amoris genere diligere eam incipit, in Sponsam eam accipiens: ideòque ait, aduenit tempus à mea providentiâ statutum, quo dārem tibi Sponsam, qui te amaret, fauoreque prosequeretur. *Expandi amicum meum super te*, sub mea scilicet protectione te accipiens, meque in tuū amantem, protectorem, verumq; Sponsam offerens. Et vt certa sis ac sēcura, quòd te nunquam deseram, nisi tu prior me deseras, *iuravi tibi per memet ipsum; & ingressus sum pactū tecum*, quòd tu te obligasti ad legem meam custodiendam; voluntatem meam implendam, & fidelitatem mihi in rebus omnibus seruandam, nullumque amorē mihi contrarium admittendum: & ego me obstrinxi ad prospiciendum tuis commodis, & fideliter explendum quòd promisi: & *hic facta es mihi*, manesque mea, vera ac legitima Sponsa, fide viua mihi coniuncta; factaque per Charitatem vnus spiritus cum meo. O Rex gloriæ, quid aggredieris? attende, quam accipias in Sponsam, ne à tua nobilitate degeneres. Cur vis *Æthiopiæ huic turpi & obscenæ coniungi*, quæ Sathanæ fuit mancipium? cuius Parentes proditores, & ipsa quoque proditrix est? Attende Domine, ne murmurent homines contra te, quemadmodum *d loquebantur contra Moysen propter uxorem eius Æthiopiā*, cui similem tu accipis. O ignis amoris æterni, qui nunquam cessas flammam emittere, vt quantum nos diligas manifestes! o anima mea, si excelsum hoc beneficium agnosceres, quo te Deus insanam accipit! eius quidem es, quia te creauit; & eius es, quia te redemit: sed nunc eius es, quia te accipit in Filiam, Sororem, & Sponsam. Agnosce ergò hanc dignitatem, ad quam te vocat: amplectere illam, gratamque te ei ostende, nec vnquam ab ea degeneres.

SED quis referre poterit bonorū præstantiā, quæ cœlestis hic Sponsus animam tradit, vt digna sit eius Sponsa? Audi, quæ ipsemet Dominus sub iucundissimis similitudinibus refert. *Lauite* (inquit) *aqua* pœnitentiæ & lacrymarum; *& emundate sanguinem tuum ex te*, tua scilicet peccata; *unxite oleo* lætitiæ ac deuotionis; *& vestite te discoloribus*, varijs scilicet virtutibus; *& calceate* te *in* *terreno* cœlestium affectuum; *& cinxite* te *in* *castitate*; *& induite* te *in* *subtilibus*, intelligentiâ spiritualium ac subtilium rerum; *& dedit* *armillas* fortitudinis in manibus tuis, *& torquem* circa collum tuum, dem illam scilicet subiectionem legi meæ; *& circulos* obedientiæ auribus tuis, *& coronam* decoris & perseuerantiæ in capite tuo; *& ornata* es spiritualibus diuitijs, donisque Spiritus Sancti,

comedisti

1 Num.

(2.1.)

2.

e Rom. 14.
17.

comediſti ſimilam pretioſi mei corporis, & mel conſolationu diuinarum: ac de omnibus ad tuas delicias, quietemque tuam ſpectantibus tibi proſpexi: & & decora facta es uehementer nimis, & profeciſti in regnum, egregiã dignitatem accepisti: Regis enim ſponſam, Reginam eſſe neceſſe eſt; regnumque eius etiam eſſe debet: ſiquidem inter Sponſos non fit donorum partitiõ: & quod eſt alterius ad alterum quoque ſpectat. e Regnum meum, quod eſt iuſtitia & pax & gaudium in Spiritu S. intra te poſui, vt mecum regnes; meis fruẽs bonis, quæ tua eſſe volo. Gratiã tibi Rex cœli liberaliſſime, ob dona viliſſimæ huic terræ creaturæ collata, falices, qui cœleſtem tuam audiunt vocationem, per quam eos ad ſublimem ad eõ dignitatem exaltas?

§. 3. Dignitas DEVM ſecum habendi.

ſiuxta illud
Apoſtoli.
f Rom. 1.5.
Ioan. 14.17.
g 23.

h Deu. 10.9.
i Pſa. 144.1.
o 117.28.
Serm. de
Aſcenſ. Do-
mini.
k Luc. 15. 31.

Homil. de
Paſca &
duobus filiis
come 2.

l Job. 14.

NEC DEVM tamen ſiſtit immenſa magni noſtri Dei ac Domini Charitas; ſed, præter dona prædicta Sponſa ſua collata, donum aliud ſupra omne donum addit, ſeipſum ſcilicet. dat enim illi, vt dicebamus, verè ac realiter ipſum fontem viuum charitatis, perſonam ſcilicet Spiritus S. iuxta illud Apoſtoli: *f Charitas Dei diſfuſa eſt in cordibus noſtris per Spiritum ſanctum, qui datus eſt nobis; qui cum Patre & Filio venit ad animã, & g manſionem apud eam facit. ad eõ enim dulcis ac beneuolus Sponſus nõ vult a ſua Sponſa abeſſe; ſed ſemper illi aſſiſtere, eam gubernando, & in ſuis omnibus actionibus adiuuando. Et quemadmodum Deus animam accipit in ſua, ita anima Deum accipit in ſua: quia h ipſe Dominus poſſeſſio eius eſt, hæreditas, & totum eius bonum: poteſtque cum Dauid dicere: *i exaltabo te DEVS meus Rex, DEVS eſt meus, & eſt Rex meus. Quod ſi DEVS eſt tuus, (ait Sanct, Cyprianus) quid ampliùs vis? ſi ille poſſeſſio tua eſt, quid quæris ampliùs? nam ſi DEVS eſt tuus, tuum eſt quicquid ille habet: & ipſe tibi dicet: *k omnia mea tua ſunt: virtutes meæ ſunt tuæ; dona mea, diuitiæ meæ, & cœli mei, tui ſunt: in me enim ſolo habes omnia in tuum commodum. Quo itaque altiùs poteſt animæ tuæ dignitas & excellentia aſcendere, quam vt ſit domus Dei viui, habitatio Patris æterni, & Filij eius vnigenæ, templum viuum Spiritus ſancti, & Sponſi cœleſtis thalamus: cum quo arctam amicitiam & continuatam conſuetudinem habere poſſis, triplici nomine & titulo prædictis filiationis, deſponſationis, & quodd illum habeas tecum? Hoc (ait S. Chryſoſt.) ſignificare annulũ filio prodigo datum: qui eſt ſignũ deſponſationis, arrhæ nuptiarum, pignusque amiciffimæ conſuetudinis. Quod totum facit Spiritus S. dulci ſuiſſiſſus præſentia; tribuens ſeptem ſua dona, quibus magna conuiuia Filij ſuis & ſponſis exhibet. Nam quemadmodum l ſeptem filij Iob cum tribus ſuis ſororibus faciebant conuiuia per domos, vnusquisque in die ſuo: ita (ait S. Gregorius) ſeptem Spiritus S. dona cum tri-***

bus